

tiet vi lettere kan gøre, når ansvaret er placeret ét sted. Og vi her fra Folketinget kan placere det hos fødevareministeren.

Mariann Fischer Boel (V):

Fødevareministerens nye grundlov for fødevarereansvar er en sammenskrivning af ni bestående love, en forenkling og en harmonisering, som vi i Venstre hilser velkommen.

Forslaget bygger også i nogen udstrækning på ministerens fødevarepolitiske redegørelse, som der jo var en generel positiv holdning til her i Folketinget.

Lovforslaget er efter Venstres mening i al for overvejende grad spækket med bemyndigelser til ministeren. Og selv om man i bemærkningerne har prøvet at gøre bemyndigelserne mere specifikke – man har faktisk prøvet at forklare, hvad ministeren har tænkt sig – og selv om man som udgangspunkt lægger op til, at ministeren skal indhente udtalelser fra relevante erhvervs- og forbrugerorganisationer, så fastslår lovens § 6, stk. 2, ikke desto mindre, at ministeren alligevel kan undlade at indhente de forskellige udtalelser, og det finder vi fra Venstres side betænkeligt.

Lovforslagets vægtning af forbrugersikkerhed kontra erhvervsfremme ser vi i Venstre ingen problemer i. Forbrugersikkerheden er opprioriteret, men vi finder ikke, at det er sket på bekostning af erhvervsfremme, og i virkeligheden er forbrugersikkerhed og erhvervsfremme jo også to sider af samme sag.

Men vi har ikke uanet tid til rådighed, så jeg vil prøve at koncentrere mig om nogle ganske enkelte punkter i lovforslaget.

Der er for det første beskyttelse af forbrugerne mod vildledning i forbindelse med fødevarerelovgivningen, altså mærkningen af fødevarer. Som sagt går vi i Venstre ind for, at forbrugerne skal sættes i centrum, men det er i virkeligheden min opfattelse, at mange forbrugere i dag føler sig fuldstændig på herrens mark, når de står bøjet over køledisken, og mange ældre mennesker aner overhovedet ikke, hvad de lægger ned i deres indkøbskurv. En entydig, en klar og en troværdig mærkning skal give forbrugerne mulighed for at foretage valg eller fravalg.

Mærkningen er i dag ikke mangelfuld, man kunne måske endda nærmest sige tværtimod, men til gengæld er den uforståelig og indimellem mere vildledende, end den er vejledende. Var det dog ikke muligt at få saneret hele regel-

sættet på det her område, så vi fik en mere overskuelig mærkningsordning? Jeg er fuldstændig klar over, at det er et vanskeligt og stort område at tage fat i, men vi vil ikke desto mindre gerne opfordre ministeren til i EU-regi at arbejde for, at der bliver en mere ensartet mærkning.

Det er jo f.eks. i dag sådan, at man ikke kan påbyde de danske virksomheder at mærke fødevarerne med en fremstillingsdato; det gælder vel at mærke, når vi snakker om færdigpakkede fødevarer. Det er selvfølgelig også vigtigt, at holdbarhedsfristerne bliver fastsat så realistisk som muligt, så vi kan sikre, at forbrugerne også i fremtiden kan have tillid til det skive-skårne pålæg.

Så vil jeg vende mig mod kontrolstrukturen, som jo er det helt store dyr i åbenbaringen. Lovforslaget lægger op til en dannelse af en ny struktur, hvor de 32 enheder skal samles i statsligt regi med 10-12 enheder. Jeg er enig med ministeren i, at de 32 kontrolenheder, vi kender i dag, nok ikke på sigt kan sikre en ensartet og enkel kontrol. Men vi mener, at hvis vi får kontrollen henlagt til amterne, så kan vi også sikre, at vi får den struktur, der hedder fra jord til bord-kontrol, så vi kan sikre forbrugerne.

Ministeren tager i sine bemærkninger til lovforslaget nogle forbehold og nævner specifikt, at der er overordentlig mange vanskeligheder forbundet med at lave den her nye struktur. Det kan måske virke lidt besynderligt, at man ikke har taget mere fat i de her områder, når det her lovforslag formentlig har været undervejs i halvandet år.

Så er der til sidst spørgsmålet om offentliggørelse af kontrolresultaterne. Vi mener, at det er afgørende, at kontrolmuligheden skal være med til at sikre kvalitet, mens offentliggørelse af navne kun skal ske, når de kan begrundes i hensynet til forbrugers sundhed eller hensynet til relevante oplysninger til forbrugerne om det pågældende produkt.

Det er vigtigt, at vi i den her sag bevarer proportionssansen, så det står i et rimeligt forhold til, hvad man vil opnå ved at offentliggøre navne på enkeltpersoner. I det hele taget bør offentliggørelse af navne i forbindelse med overtrædelser kun finde sted i tilfælde, hvor der har været forsætlige eller gentagne overtrædelser. Man kan hurtigt komme ud på et skråplan, og det tror jeg ikke at der er nogen af os, der er interesserede i. Så vil jeg i øvrigt godt fastholde ministeren på, at offentliggørelse kun sker i tæt